

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. V.**, zastoupený Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2020, č. j. 13 A 83/2019 – 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Viktoru Klímovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **6 353 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2019, č. j. CPR-19547-5/ČJ-2019-930310-V223, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 15. 3. 2019, č. j. KRPA-43799-9/ČJ-2019-000022-101. Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 101 písm. e) správního řádu, v návaznosti na § 120a odst. 5 a § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Doba k vycestování byla stanovena v návaznosti na dříve vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení správního vyhoštění ze dne 10. 11. 2016, č. j. KRPA-461894-13/ČJ-2016-000022, které nabylo právní moci dne 10. 11. 2016. Důvodem pro tento postup bylo vydání nového

závazného stanoviska Ministerstva vnitra, na základě kterého pominuly důvody znemožňující vycestování žalobce z území ČR ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Městský soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 13 A 83/2019 – 60. Výrokem I. tohoto rozsudku městský soud žalobu zamítl, výrokem II. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a dále výrokem III. rozhodl o přiznání odměny ustanovenému zástupci žalobce ve výši 12 342 Kč.

[2] Městský soud nejprve shrnul obsah správního spisu, přičemž poukázal mimo jiné na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, k možnosti vycestování cizince, ze dne 29. 1. 2019. V tomto stanovisku Ministerstvo vnitra konstatovalo, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Toto stanovisko následně potvrdil ministr vnitra svým závazným stanoviskem (vydaným dle § 149 odst. 7 správního řádu) ze dne 3. 10. 2019, č. j. MV-80320-2/2019, který rovněž uzavřel, že vycestování žalobce je možné. Tato závazná stanoviska byla podkladem pro rozhodování správního orgánu prvního stupně, respektive žalované v dané věci.

[3] Městský soud k námitce žalobce, že nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra nereflktuje zjištění vyjádřená v předchozím řízení o správním vyhoštění (o nemožnosti žalobce vycestovat do země původu), uvedl, že ministerstvo poukázalo na uklidnění a stabilizaci bezpečnostní situace na Ukrajině. Vyjádřilo se i k osobě žalobce a k tomu, že pochází z Krymu. Ze závazných stanovisek se pak především podává, že žalobce může využít institutu vnitřního přesídlení a vrátit se do bezpečné části vlasti. Městský soud v tomto směru uzavřel, že dotčené správní orgány vycházely při vydání závazných stanovisek z dostatečných a aktuálních informací o zemi původu žalobce, jejich závěry jsou srozumitelné a podložené. V závazných stanoviscích je vysvětleno, proč žalobci při návratu do domovského státu již nehrozí takové nebezpečí, které by bránilo možnosti jeho vycestování.

[4] Jako nedůvodnou shledal městský soud i námitku žalobce, že se před vydáním závazného stanoviska Ministerstva vnitra nemohl seznámit s podklady pro jeho vydání. Závazné stanovisko není samostatným rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu, účastník přitom musí mít možnost vyjádřit se k podkladům až před vydáním konečného rozhodnutí ve věci. To bylo v daném případě splněno, neboť žalobce měl možnost seznámit se s podklady před vydáním prvostupňového rozhodnutí i před vydáním rozhodnutí žalované, svého práva však nevyužil. Podle soudu se dále správní orgány řádně věnovaly taktéž možnosti vnitřního přesídlení žalobce v rámci Ukrajiny. Zabývaly se individuální situací žalobce, který je zletilou, plně svéprávnou osobou bez zdravotních omezení. Ze shromážděných informací o zemi původu vyplynulo, že Ukrajina se věnuje problematice vnitřně přesídlených obyvatel a snaží se o zlepšování situace v této oblasti. V této souvislosti městský soud citoval z judikatury správních soudů, která se zabývala možností vnitřního přesídlení na Ukrajině.

[5] Městský soud se nakonec neztotožnil ani s námitkou týkající se nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Poukázal na to, že žalobce v tomto ohledu uvedl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí toliko obecné informace. Žalovaná konstatovala, že žalobce měl tato tvrzení uplatnit v řízení o správním vyhoštění. Městský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu upřesnil, že v případě rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování se správní orgány musí otázkou přiměřenosti zásahu do života cizince zabývat, jestliže cizinec tuto otázku v řízení nastolí. V projednávaném případě však neshledal důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí žalované, a to právě s ohledem na nekonkrétnost žalobcových námitek ohledně jeho rodinných a soukromých vazeb.

pokračování

[6] Proti výroku I. a III. rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů, které lze z formálního hlediska podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel úvodem kasační stížnosti poukazuje na svou pobytovou historii na území ČR a na to, že na Ukrajině nemá žádné příbuzné. V ČR má přítelkyni ruské národnosti, která zde žije 18 let a má povolení k trvalému pobytu. Již osm let s ní žije ve společné domácnosti v Praze. Přítelkyně stěžovatele má v ČR dva syny (25 a 17 let).

[8] Dále namítá, že důvodem původního závazného stanoviska Ministerstva vnitra z roku 2016, podle něhož nebylo vycestování stěžovatele do země původu možné, byl jeho původ. Stěžovatel byl totiž obyvatelem Krymského poloostrova, který je okupován Ruskou federací. Stěžovatel nesouhlasí s obsahem nového závazného stanoviska, které nemá základ v dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Ve vlasti by mohl čelit nenávisti ze strany místního obyvatelstva a orgánů veřejné správy. Postup Ministerstva vnitra při vydání nového závazného stanoviska je tak nesrozumitelný a nepodložený, nové stanovisko nereflektuje předchozí zjištění týkající se osoby stěžovatele. Městský soud tuto otázku nesprávně vyhodnotil. Dotčené orgány pochybily, jestliže nezkoumaly případnou změnu v chování místních obyvatel vůči osobám pocházejícím z Krymu. Městský soud měl rozhodnutí žalované zrušit pro nepřezkoumatelnost, neboť vychází z nedostatečně podložených a odůvodněných závazných stanovisek.

[9] Stěžovatel dále uvádí, že správní orgány se věnovaly toliko formální možnosti vnitřního přesídlení a nezkoumaly přitom jeho individuální situaci. V tomto směru obsáhle cituje z judikatury správních soudů k dané problematice.

[10] Dále brojí proti postupu městského soudu při dokazování. Stěžovatel v žalobě označil určité zprávy o zemi původu spolu s webovou adresou, na níž bylo možné je dohledat. Při jednání pak soudu předložil zprávu ministerstva zahraničních věcí USA z roku 2020, která měla dokládat problémy vnitřně přesídlených osob. Městský soud však pouze převzal stanovisko žalované a dotčených orgánů, aniž by se s předloženými důkazy věcně vypořádal. Nerespektoval tak právo stěžovatele na účinnou soudní ochranu a napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť v něm není uvedeno, proč městský soud předložené důkazy neprovedl. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na povinnost soudů řádně odůvodnit svůj postup a své rozhodnutí. Podotýká, že nepostačuje, pokud městský soud v rámci ústního jednání uzavřel, že dokazování nebude prováděno, protože není pro rozhodnutí nezbytné.

[11] Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, jakým způsobem městský soud na věc aplikoval judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně institutu vnitřního přesídlení. Městský soud odkázal na usnesení zdejšího soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 7 Azs 116/2019 – 21, kterým byla kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany odmítnuta pro nepřijatelnost. Stěžovatel proti tomu namítá, že se v tomto případě nemůže seznámit s tím, jaký byl v tehdy projednávané věci skutkový stav. Rozsudek městského soudu, který předcházel vydání označeného usnesení Nejvyššího správního soudu, přitom není možné na webových stránkách dohledat. Odkaz městského soudu na dané usnesení v nyní řešeném případě je tedy problematický. Stěžovatel dovozuje, že odkazy městského soudu na judikaturu jsou nepřiléhavé, neboť on pochází z Krymu, z čehož pramení jiná míra nevraživosti místních obyvatel vůči přesídlencům z této okupované oblasti. Judikatura týkající se obyvatel z Doněcké či Luhanské oblasti je proto nepřiléhavá. Dále stručně odkazuje na jiná rozhodnutí kasačního soudu, která konstatovala nedostatky ve vztahu k posouzení vnitřního přesídlení.

[12] Závěrem namítá, že se žalovaná vůbec nevypořádala s otázkou zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Tvrdil přitom, že na území ČR žije s přítelkyní. Žalovaná se tímto odmítla zabývat s tím, že uvedené mohl stěžovatel namítat již v rámci řízení o správním vyhoštění. Takový postup je nesprávný. Městský soud pak pochybil, jestliže uvážení žalované nahradil vlastním. Soud se měl též tvrzením o rodinných vazbách stěžovatele blíže zabývat.

[13] Ustanovený zástupce stěžovatele konečně podotýká, že městský soud nesprávně rozhodl o jeho odměně za zastupování. Neprovedl totiž v dané věci tři úkony právní služby, ale čtyři. Čtvrtým úkonem byla další porada s klientem přesahující jednu hodinu, jež se konala dne 10. 2. 2020. Městský soud neposkytl zástupci stěžovatele příležitost k tomu, aby odměnu vyčíslil.

[14] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Úvodem Nejvyšší správní soud poznamenává, že jádrem posuzovaného sporu je především možnost využití vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Stěžovatel totiž pochází z okupované oblasti Krymského poloostrova. Původně nebylo jeho vycestování možné z důvodu neuspokojivé bezpečnostní situace na Ukrajině (v roce 2016). Dotčené správní orgány v dané věci vycházely při vydání nových závazných stanovisek mimo jiné z toho, že vycestování stěžovatele je již možné, neboť situace na Ukrajině se výrazně zlepšila a stabilizovala, a to právě i v oblasti legislativy a pomoci vnitřním přesídlencům. Konflikt zde není totálního charakteru a stěžovatel se může vnitřně přesídlit. Ministr vnitra pak v závazném stanovisku ze dne 3. 10. 2019 poukázal na shromážděné informace o zemi původu a konstatoval, že v daném případě nebylo shledáno, že by stěžovateli hrozila po návratu do vlasti vážná újma. Takové skutečnosti nevyplývají ani z jím podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování z ČR. Stěžovatel může nalézt účinnou ochranu v jiné části Ukrajiny, je dospělou, plně svéprávnou osobou bez zdravotních omezení. Závazná stanoviska jsou součástí správního spisu a byla podkladem pro rozhodování správního orgánu prvního stupně a žalované.

[18] K možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny pak Nejvyšší správní soud předně poukazuje na svoji aktuální a setrvalou judikaturu, v níž se k této otázce již mnohokrát vyjadřoval. Namátkou lze odkázat na usnesení ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 208/2020 – 40 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), týkající se osoby pocházející z Krymu, u níž také přicházel v úvahu institut vnitřního přesídlení do jiné části Ukrajiny. Na překážku není ani to, že citovaným usnesením byla odmítnuta jako nepřijatelná kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, neboť závěry zde vyslovené, týkající se vnitřního přesídlení, jsou nepochybně obecně platné a lze je přiměřeně užít i v nyní projednávané věci. V neposlední řadě soud podotýká, že v usnesení č. j. 1 Azs 208/2020 – 40, je odkázáno i na další rozhodnutí týkající se dané problematiky, z nichž se některá rovněž týkala osob pocházejících z oblasti Krymského poloostrova (srovnej odstavec 10).

[19] Zdejší soud v usnesení č. j. 1 Azs 208/2020 – 40, dovedl, že „[j]de-li (...) o poukaz stěžovatele na prokázání ozbrojeného konfliktu na Ukrajině v souvislosti s jeho bydlištěm (zázemím) na Krymu,

pokračování

je nutno ho odkázat na možnost vnitřního přesídlení. Vyroštění, resp. vycestování do země původu, není spjato s příkazem vycestovat do konkrétního místa, ale toliko do země původu. Je-li pak možnost vnitřního přesídlení v zemi původu možná, přičemž stěžovatel závěry městského soudu o této možnosti relevantně nezpochybnil, nelze hovořit o brozbě azylově relevantní újmy. Městský soud správně uvedl, že stěžovatel je dospělý, zdravý a může se přestěhovat do jiné části Ukrajiny společně s matkou, která společně s ním žádala o udělení mezinárodní ochrany.“ Uvedené lze analogicky aplikovat i na nynější případ (k tomu dále viz níže). Pro úplnost je možné poukázat i na další rozhodnutí tohoto soudu, v nichž se zabýval možnostmi vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, viz například rozsudek ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 Azs 122/2020 – 31.

[20] Ve světle výše uvedeného nemohou obstát v podstatě jen obecné námitky stěžovatele o tom, že v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a že v jeho případě není vnitřní přesídlení možné s ohledem na diskriminaci osob přicházejících do jiných částí Ukrajiny z Krymu. Dotčené správní orgány braly při vydání závazných stanovisek v úvahu individuální situaci stěžovatele, neboť poukázaly na to, že je soběstačnou osobou v produktivním věku a nemá žádné významné zdravotní obtíže. Přihlédly též k tomu, co uváděl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (viz odstavec [17] výše). Není tak pravdou, že se možnostmi vnitřního přesídlení zabývaly pouze formálně. Ze závazných stanovisek se srozumitelně podává, že oproti stavu v roce 2016, kdy nebylo vycestování stěžovatele možné, došlo na Ukrajině k výrazné změně situace. To je podloženo shromážděnými aktuálními informacemi o zemi původu. Ostatně to, že na Ukrajině došlo ke zlepšení bezpečnostní situace i stavu v oblasti zacházení s vnitřními přesídlenci, reflektuje i konstantní judikatura tohoto soudu, jak bylo poukázáno výše. Navíc stěžovatel neuváděl ani v průběhu správního řízení, ani v řízení před městským soudem žádné konkrétní a individualizované okolnosti, které by mu v realizaci vnitřního přesídlení bránily.

[21] V tomto smyslu též není co vytknout ani městskému soudu, který na obsah závazných stanovisek v odůvodnění rozsudku poukázal a správně uzavřel, že jsou řádně podložená a srozumitelná (viz odstavec 16 napadeného rozsudku). V odstavci 18 a 19 svého rozsudku se pak městský soud zabýval právě vnitřním přesídlením v rámci Ukrajiny. S ohledem na výše uvedené, především na to, že Nejvyšší správní soud v posledních letech judikuje v otázkách vnitřního přesídlení na Ukrajině, včetně případů osob původem z Krymu, nemůže být důvodná námitka týkající se „*problematického*“ užití této judikatury městským soudem. Městský soud správně citoval z rozhodnutí č. j. 7 Azs 116/2019 – 21, které obsahuje obecně platné závěry ohledně možnosti vnitřního přesídlení v zemi původu stěžovatele, jakkoli se zřejmě netýká přímo osoby pocházející z Krymu. Městský soud jistě mohl vyhledat a citovat rozhodnutí, které by bylo posuzované věci skutkově bližší, nicméně závěry v jím citovaném usnesení lze přiměřeně aplikovat i na případ stěžovatele, neboť jsou obecnějšího charakteru a nejsou nutně spjaty s konkrétním regionem, odkud tehdejší stěžovatel pocházel (srovnej odstavec 12 usnesení č. j. 7 Azs 116/2019 – 21). Nadto jak vyplývá z výše předestřené argumentace, ani judikatura vztahující se přímo k osobám pocházejícím z Krymu v minulosti nedovodila, že by u nich nebylo možné institut vnitřního přesídlení (či vnitřní ochrany) z důvodu jejich diskriminace vůbec aplikovat.

[22] Důvodnou neshledal tento soud ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (viz odstavec [10] výše). Stěžovatel uvádí, že se městský soud výslovně nevypořádal s jeho důkazními návrhy. V tomto směru kasační soud nejprve podotýká, že stěžovatel hodlal k důkazu předložit zprávu amerického ministerstva zahraničí, které se týkalo Ukrajiny. Tuto zprávu předkládal v originále a ve vlastním překladu při ústním jednání, které se konalo dne 25. 5. 2020. Jiné důkazy v řízení o žalobě nenavrhoval, respektive je soudu nepředložil. Nejvyšší správní soud ze záznamu z jednání ověřil, že samosoudkyně při jednání zástupce stěžovatele informovala o tom, že spisový materiál obsahuje řadu podkladů vztahujících se k zemi původu stěžovatele, a především jej upozornila na to, že k možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny existuje

bohatá judikatura správních soudů, která je soudu známa z úřední činnosti a hodlá z ní vycházet. Provádění dalšího dokazování tak soud považoval za nadbytečné. Následně bylo dokazování (po konstatování obsahu správního spisu a žalobou napadených správních rozhodnutí) skončeno. Toto ostatně potvrzuje i sám stěžovatel v bodě 24 kasační stížnosti. Stěžovateli (který byl mimoto vedle svého zástupce jednání osobně přítomen) tak muselo být zřejmé, že provedení jím předloženého důkazu nepovažoval městský soud za nezbytné z důvodů, které byly na jednání předešly.

[23] Je pravdou, že městský soud se měl o tom, proč předkládaný důkaz neprovedl pro nadbytečnost, též zmínit i v odůvodnění napadeného rozsudku. V kontextu posuzované věci však tato okolnost nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť z něj vyplývá, že městský soud považoval podklady shromážděné ve správním spise (o stavu na Ukrajině) za dostatečné a aktuální, což výslovně uvedl v odstavci 16 svého rozsudku. Městský soud též poukázal na konkrétní zjištěné závěry ohledně možnosti vnitřního přesídlení na Ukrajině a citoval judikaturu tohoto soudu, která se podobnými otázkami již zabývala (viz odstavce 18 a 19 napadeného rozsudku). Z rozsudku tedy **implicitně** vyplývá, že jakékoli další dokazování ohledně dotčeného institutu soud nepovažoval za potřebné. V souvislosti s tím, co samosoudkyně sdělila stěžovateli a jeho zástupci při jednání, tak nelze dospět k závěru, že bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu či na spravedlivý proces.

[24] V tomto směru Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že již v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25, zdůraznil, že s tímto kasačním důvodem (nepřezkoumatelnost rozsudku) je nutné zacházet rozvážně, neboť zrušením soudního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy bude předmět sporu správními soudy s konečnou platností vyřešen. To však není v zájmu účastníků řízení, kteří mají právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy. Ke kasaci rozhodnutí krajského (zde městského) soudu by proto měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li tuto vadu odstranit jinak, než právě kasací (a to např. výkladem s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu či účastníků řízení). K tomu lze odkázat například i na rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 1. 2021, č. j. 3 As 147/2018 – 46.

[25] V projednávaném případě tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že z rozsudku implicitně vyplývá, proč městský soud stěžovatelem předložený důkaz neprovedl. Zrušit napadený rozsudek jen proto, aby do něj městský soud výslovně dopsal stručný odstavec o tom, že další dokazování považoval s ohledem na obsah správního spisu a ustálené judikatorní závěry za nadbytečné, by bylo nehospodárné a v konečném důsledku by negativně postihlo i samotného stěžovatele, jehož spor by pouze z procesních (formálních) důvodů stále nebyl pravomocně ukončen. A to tím spíše, pokud byl stěžovatel na jednání ze strany soudu o jeho postoji k dalšímu dokazování prokazatelně informován, jak již bylo výše uvedeno (což stěžovatel ani nezpochybňuje).

[26] Důvodná není ani námitka stěžovatele, týkající se zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Předně samotné tvrzení stěžovatele k této otázce je rozporné, neboť na jednu stranu uvádí, že městský soud zde nepřipustně nahradil správní uvážení svým vlastním, na druhou stranu však soudu vytýká, že se blíže jeho tvrzeními o rodinných vazbách nezabýval (srovnej bod 49 kasační stížnosti).

[27] Městský soud se danou otázkou řádně zabýval v odstavcích 20 a 21 napadeného rozsudku. Především poukázal na to, že stěžovatel v doplnění odvolání ve správním řízení toliko obecně namítal, že rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování bude nepřiměřené,

pokračování

neboť má v ČR přítelkyni, sestru a matku, které je 83 let. Městský soud poté uzavřel, že „[d]aná námitka je pouze obecná, žalobce netvrdil a nedoložil žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat, že by rozhodnutí o stanovení nové doby ke vycestování mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Ohledně své přítelkyně nesdělil žádné bližší informace, tedy jakého je přítelkyně původu, jak intenzivní a významný je jejich vztah, případně proč by přítelkyně nemohla vycestovat s ním. Pokud jde o jeho sestru, její pobyt v České republice žalobce zmiňoval již v řízení o správním vyhoštění, k čemuž se správní orgán vyjádřil v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2016 č. j. KRPA-461894-13/ČJ-2016-000022. Ohledně své matky žalobce poukázal pouze na její věk, neuvedl však konkrétní dopady, které by v tomto ohledu mělo mít rozhodnutí o stanovení nové doby ke vycestování. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že námitku nedostatečného posouzení zásahu do rodinného a soukromého života měl žalobce uplatnit již v rámci řízení o správním vyhoštění. (...) Vzhledem ke obecnému charakteru tvrzení žalobce o jeho rodinných a soukromých vazbách na území České republiky nemá zdejší soud za to, že by napadené rozhodnutí bylo nutné zrušit z důvodu, že se žalovaný s dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce blíže nevypořádal. Napadené rozhodnutí tak není nezákonné ani nepřezkoumatelné.“

[28] Nejvyšší správní soud považuje výše uvedené závěry městského soudu za správné a plně se s nimi ztotožňuje. Městský soud trefně poukázal na to, že tvrzení stěžovatele předestřená ve správním řízení byla toliko obecná a nekonkrétní. Jakkoli žalovaná pochybila, jestliže se danou námitkou odmítla blíže zabývat s tím, že měla být předestřena již v řízení o správním vyhoštění, nezpůsobuje toto dílčí pochybení nezákonnost jejího rozhodnutí. Je tomu tak právě s ohledem na výše naznačenou obecnost stěžovatelových tvrzení o rodinném a soukromém životě v ČR. Městský soud rovněž obsáhle citoval příslušnou judikaturu tohoto soudu vztahující se k velmi podobným otázkám, v tomto směru lze na jeho rozhodnutí v podrobnostech odkázat (viz odstavec 21 napadeného rozsudku). Lze dodat, že stěžovatel ani v doplnění žaloby (viz část IV. nazvaná jako „Právo na respektování rodinného a soukromého života“) neuvedl ke svým vazbám **nic konkrétního**, opět setrval na obecném tvrzení o porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Teprve v úvodu kasační stížnosti jmenoval svou přítelkyni a uvedl k jejich soužití bližší podrobnosti. S těmito tvrzeními však přišel opožděně, neboť měla být uplatněna již ve správním řízení, a poté v žalobě (srov. též § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[29] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvodná není ani poslední námitka stěžovatele týkající se výše odměny jeho ustanoveného zástupce, která mu byla přiznána výrokem III. rozsudku městského soudu (viz odstavec [13] výše a bod VIII. kasační stížnosti). Zástupce stěžovatele městskému soudu konání porady s klientem dne 10. 2. 2020 nedoložil, ačkoli k tomu měl s ohledem na datum vyhlášení napadeného rozsudku (25. 5. 2020) dostatečný časový prostor. V rámci doplnění žaloby ze dne 23. 1. 2020 doložil zástupce stěžovatele pouze osvědčení o registraci k DPH, odměnu nevyčíslil a konání porady soudu dopředu neavizoval (viz č. l. 23 spisu městského soudu). Zástupce stěžovatele dále městskému soudu adresoval repliku ze dne 13. 2. 2020, ani v tomto podání se však o konání porady nezmínil a ničím ji nedoložil (viz č. l. 45 spisu městského soudu). Lze též podotknout, že ustanovený zástupce nahlížel dne 12. 2. 2020 do spisu městského soudu a pořídil si jeho kopii (viz č. l. 41 spisu městského soudu), takže si musel být vědom, že konání jím tvrzené porady s klientem v něm dosud není doloženo. Je přitom odpovědností samotného advokáta, aby soud informoval o všech úkonech, jejichž provedení není patrné ze spisu, a provedení takových úkonů též řádně prokázal. To se ovšem v projednávané věci nestalo. Kasační soud ověřil i ze záznamu z ústního jednání ze dne 25. 5. 2020, který je založen na č. l. 58 spisu městského soudu, že ani při tomto jednání zástupce stěžovatele městskému soudu nesdělil, že požaduje přiznání odměny za úkon právní služby, spočívající v poradě s klientem přesahující jednu hodinu [ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“]. Městský soud tak správně při určení výše

odměny vycházel ze skutečností zřejmých ze spisu a jeho postupu nemá zdejší soud co vytknout. Nadto Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že potvrzení o konání porady dne 10. 2. 2020 ustanovený zástupce nedoložil ani v řízení o kasační stížnosti, ačkoli tvrdil, že jej ke kasační stížnosti přikládá.

[30] Lze tudíž uzavřít, že v posuzované věci nebyl při zjišťování skutkového stavu porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem. Také městský soud posoudil příslušné právní otázky správně a jeho rozsudek je zákonný a přezkoumatelný. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

[31] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[32] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Procesně úspěšné žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

[33] Stěžovateli byl v řízení před městským soudem usnesením ze dne 16. 1. 2020, č. j. 13 A 83/2019 – 18, jako zástupce ustanoven Mgr. Viktor Klíma, advokát se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 bodu 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) téhož předpisu, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby, který spočíval v sepisu a podání kasační stížnosti jako návrhu ve věci samé. Za tento právní úkon náleží zástupci stěžovatele odměna v částce 3 100 Kč, k čemuž je třeba přičíst náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Dále zástupce stěžovatele učinil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, za který mu náleží odměna ve výši jedné poloviny z částky 3 100 Kč, tj. 1 550 Kč [§ 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu, ve spojení s § 11 odst. 3 tohoto předpisu] a 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Ustanovený zástupce je plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), proto mu výše odměny byla navýšena (po zaokrouhlení) o částku 1 103 Kč, jež představuje sazbu této daně (21 %). Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 6 353 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu